

Pondělí 5. postního týdne

📖 Da 13,1-9.15-17.19-30.33-62; Jan 8,1-11

Dan 13,1-9.15-17.19-30.33-62

V Babylóně bydlel muž jménem Joakim. Vzal si ženu jménem Zuzanu, dceru Helkiášovu, velmi krásnou a bohabojnou. Její rodiče byli spravedliví a svoji dceru vychovali podle Mojžíšova zákona. Joakim byl velmi bohatý a měl zahradu, která sousedila s jeho domem. U něho se scházivali Judovci, neboť byl ze všech nejváženější. Toho roku byli ustanoveni dva starší z lidu jako soudci a o nich řekl Pán, že z Babylónu povstala nepravost od starších soudců, kteří spravovali lid podle zdání. Oni často prodlévali v Joakimově domě a přicházeli k nim všichni, kteří si žádali soudní jednání. Když pak o polednách lid odcházel, Zuzana vcházela do zahrady svého muže a procházela se. Ti dva starší ji každodenně pozorovali, jak přichází na procházku, a vzpláli k ní vášní; živili své zvrácené úmysly a odvrátili své oči, aby neviděli nebe a nebyli pamětlivi spravedlivých soudů. Jednou, když číhali na vhodný den, vešla jako obvykle jen se dvěma služebnicemi a chtěla se v zahradě vykoupat, neboť bylo horko. Nikdo tam nebyl kromě těch dvou skrytých starších, kteří ji pozorovali. Řekla služebnicím: „Přineste mi olej a mast a zavřete dveře zahrady, abych se mohla vykoupat.“ Když služebnice odešly, objevili se oba starší, přiběhli k ní a řekli: „Hle, dveře zahrady jsou zavřeny, nikdo nás nevidí a my po tobě toužíme, proto nám přivol a splň naši touhu. Jinak tě udáme, že byl s tebou mladý muž, a proto jsi poslala své služebnice pryč.“ Zuzana vzdechla a řekla: „Úzkost mě svírá ze všech stran: neboť jestliže to učiním, čeká mě smrt, jestliže to neučiním, neuniknu vašim rukám. Lépe je mi beze skutku upadnout do vašich rukou než hřešit před Pánem.“ Zuzana vzkřikla velkým hlasem, vzkřikli i oba starší proti ní a jeden běžel a otevřel dveře zahrady. Když služebníci slyšeli křik v zahradě, vrazili tam postranními vrátky, aby viděli, co se přihodilo. Jak se starší dali do své žaloby, služebníci se velmi zastyděli, neboť o Zuzaně se nikdy nic takového nemluvilo. Nazítří, když se sešel lid k jejímu muži Joakimu, přišli i ti dva starší, plni zločinných úmyslů, aby ji přivedli na smrt, a řekli před lidem: „Pošlete pro Zuzanu, Helkiášovu dceru, která je Joakimovou ženou.“ Poslali tedy pro ni a přišla ona i její rodiče, děti a všichni její příbuzní. Její příbuzní a všichni, kdo ji viděli, plakali. Oba starší pak povstali uprostřed lidu a vložili ruce na její hlavu. Ona s pláčem vzhledla k nebi, neboť její srdce doufalo v Pána. Starší řekli: „Když jsme se sami procházeli v zahradě, ona vešla se dvěma služebnicemi, zavřela dveře zahrady a odeslala dívky pryč. Tu k ní přišel mladý muž, který tam byl schován, a obcovoval s ní. My jsme byli v rohu zahrady, a když jsme viděli tu nepravost, běželi jsme k nim. Viděli jsme, jak spolu obcují, jeho jsme však nemohli zadržet, neboť byl silnější než my, otevřel dveře a vyrazil ven, ji však jsme chytili a tázali se, kdo byl ten mladý muž, ale nechtěla nám ho jmenovat. O tom svědčíme.“ I uvěřilo jim shromáždění jako starším lidu a soudcům a odsoudili ji na smrt. Zuzana však zvolala velkým hlasem: „**Věčný Bože, který znáš skryté věci, který víš vše, dříve než se stane, ty víš, že proti mně svědčili křivě. Hle, umírám, třebaže jsem neučinila nic z toho, co ti zde zločinně vymysleli proti mně.**“ Pán její hlas vyslyšel. Když byla vedena na smrt, Pán vzbudil svatého ducha mladičkého jinocha, který se jmenoval Daniel. (Ten) zvolal velkým hlasem: „Nevinný jsem já krví této ženy!“ Všechnen lid se k němu obrátil a řekli: „Co to mluvíš?“ On pak stál uprostřed nich a pravil: „Tak jste pošetili, izraelští synové? Bez vyšetření a bez jistého poznání odsuzujete izraelskou dceru? Vraťte se k soudu, neboť ti zde svědčili proti ní křivě.“ Všechnen lid se tedy rychle vrátil a starší mu řekli: „Nuže, sedni si mezi nás a mluv k nám, neboť Bůh ti dal přednost stáří.“ Daniel jim řekl: „Oddělte je daleko od sebe a já je vyslechnu.“ Když pak byli od sebe odděleni, zavolal si jednoho z nich a řekl mu: „Ty zestárlý ve zlu, nyní jsou zde tvé hříchy, které jsi páchal dříve, když jsi nespravedlivě soudil: nevinné jsi odsuzoval, viníky propouštěl, ačkoli Bůh praví: Nezabiješ nevinného a spravedlivého! Nyní tedy, jestliže jsi ji viděl, řekni, pod kterým stromem jsi je viděl obcovat?“ On odpověděl: „Pod lentiškem.“ Daniel pravil: „Vpravdě jsi zalhal sám proti sobě; neboť hle, Boží anděl dostal od Boha rozkaz a rozpůlil tě.“ Dal jej odvést a poručil přivést druhého a řekl mu: „Sémě kananejské, nikoli judské, krása tě svedla a vašeň převrátila tvé srdce. Tak jste mohli jednat s izraelskými dcerami a ony ze strachu se vám oddávaly, ale dcera judská nestrpěla vaši nepravost. Nyní mi tedy řekni: Pod kterým stromem jsi je zastihl v obcování?“ On odpověděl: „Pod dubem.“ Pravil mu Daniel: „Vpravdě jsi selhal i ty sám proti sobě, neboť Boží anděl čeká a má meč, aby tě rozsekl, aby vás zahubil.“ **Všechno shromáždění vzkřiklo velkým hlasem a velebili Boha, který vysvobozuje ty, kdo v něho doufají.** Povstali proti oběma starším, které Daniel z vlastních úst usvědčil jako křivé svědky, a učinili jim to zlé, které oni chtěli způsobit svému bližnímu. Jednali podle Mojžíšova zákona

Jan 8,1-11

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistíženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. **Co říkáš ty?**“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřímil se a řekl jim: „**Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první.**“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „**Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!**“

→ **K evangeliu: Ubohost a milosrdenství (podle S. Faustiho)**

Hříšník, který chce soudit, je jako ti starci, kteří utiskovali nevinné a propouštěli zločince, až nakonec odsoudili čistou Zuzanu, která se nepodvolila jejich vůli (srov. Dn 13,52n). Ale prorok Daniel měl situaci jednodušší: Zuzana nezhřešila a bylo jen třeba dokázat její nevinnost. Ale tato žena má hřích a Ježíš nemůže dokázat nic jiného, než pravdu. Existuje ale jiná pravda, skrytá v každém z nás, a Ježíš ji všem připomíná: **at' se každý podívá sám na sebe a pohlédne poctivě do svého srdce.**

Jeho záměrem není hodit kámen na hříšníky, at' je to cizoložnice, nebo farizeové a učitelé Zákona. On nechce nikoho zabít. Chce jen, aby každý vzal vážně sebe a svůj hřích, odhalil své kamenné srdce, aby mohl přijmout darem srdce z masa, plné Pánova Ducha, schopné žít podle jeho slova. Právě pro tento svůj postoj se Ježíš stane terčem našich kamenných srdcí; **jako chtějí kamenovat tu ženu, tak hledají, jak kamenovat jeho** (Jan 12,59).

Augustin říká: „**Zůstali dva: ubohá a milosrdenství.**“ Na konci zůstane z každého člověka setkání vlastní bídy s Božím milosrdenstvím. Čím hlubší je propast hříchu, tím větší je láska, která je přijímána, a tím větší je poznání Boha a sebe, které člověk dostane. A větší bude také schopnost milovat (srov. Lk 7,42b.43a).

Ježíš, jediný bez hříchu, neodchází. Zůstává s hříšnicí: on je Syn, milosrdný jako Otec. Zatímco **odsoudí hřích**, protože je zlem a působí zlo, **omilostní a rozváže z něj hříšníka**, protože ho miluje.

V každém z nás je část cizoložná a část, která ji chce kamenovat. Místo kamenování je třeba si ji přiznat: to je místo setkání s Pánem.

✠ **MODLITBA**

Pane, pomoz mi prosím nahradit moje soudy a rozsudky přiznáním si vlastní viny a tvrdosti kamenného srdce. Dej mi zažít setkání hříšníka s tebou, jediným Spravedlivým, mé ubohosti s tvým milosrdenstvím. Amen.